

ERIN STEWART

MAGIA
pierdută
ă lui
Zoey Turner

Traducere din limba engleză de
Ioana Radu

corintjunior

Capitolul doi

„Toți copiii din regat știau poveștile pe de rost. Cu ani în urmă, oamenii și magia trăiseră cot la cot.”

– *Magia lui Odată ca niciodată*

Eduminică dimineața și asta înseamnă că sunt cuibărită în colțul meu de citit, din Librăria Odată ca niciodată. E locul perfect, pentru că e chiar lângă patiseria mamei mele – mai exact, la douăzeci de pași de ea. În plus, nu are decât trei camere mici, înșesate de cărți, nu de oameni, așa că nu-i nimeni acolo să se holbeze la mine și la rutina mea.

Pasul 1. Șterg cu un șervețel dezinfectant fotoliul mare cu perne moi din piele. Nu am idee cine mai stă aici când nu sunt eu sau ce boli ciudate o fi având.

Pasul 2. Trei stropi de dezinfectant pe mână (doar ca să fiu sigură).

Pasul 3. Frec bine mâinile.

Pasul 4. Arunc un ochi la mama. Cea mai *tare* ches-tie din colțul meu de citit este mica fereastră spre aleea care separă librăria de patiseria mamei. Și bucătăria mamei are o fereastră, așa că, dacă am nevoie, îmi ridic privirea, și ea e acolo.

Pasul 5. Citesc.

Azi sunt cuibărită în noul meu fotoliu curat ca lacrima, citesc ultimele câteva pagini din *Magia lui Odată ca niciodată*, volumul întâi. Când termin de citit FINALUL, strâng cartea la piept. Câteodată, când o poveste este *atât* de bună, ai nevoie să o mai ții aproape încă un pic.

— N-o știi deja pe de rost, Zoey?

Vocea mă face să tresar un pic, însă e doar Jada, care reface stocul pe un raft din spatele meu. Librăria asta este a ei, iar ea n-are absolut nicio problemă să vin aici să citesc, fără să cumpăr vreodată ceva. Biblioteca nu-i atât de aproape, încât să pot merge pe jos până acolo. În plus, Jada știe că n-aș atinge nici în ruptul capului cărțile *alea* pline de germeni.

Jada se uită la carte și dă din cap. E aceeași carte pe care tata obișnuia să mi-o citească în fiecare seară, povestea care ne-a cucerit pe amândoi. Am devorat și al doilea volum împreună, dar pe cel care a apărut anul acesta a trebuit să-l citesc fără tata. Dar primul volum? Acela era al *nostru*. L-am citit de atâtea ori,

încât știu pe de rost toate personajele, răsturnările de situație și finalurile fericite.

— Îmi place să știu ce urmează, zic eu.

Personajele negative pierd întotdeauna. Cei buni câștigă. Sigur, poate mai sunt și niște dragoni care scuipă foc pe ici, pe colo, dar, dacă ești eroul, la final vei fi OK. Iar dacă nu ești OK, atunci nu este finalul.

Asta-i ceva ce zicea tata mereu. Aproape că-l aud când ajung la părțile înfricoșătoare din carte. *Totul va fi bine*. Doar că acum sunt mai mare și nu mai cred în toate poveștile astea inventate.

Jada îmi smulge cartea din mâini:

— O dai la semnat azi?

— Absolut.

Ce ciudat sună asta. Eu și tata am visat mereu că o vom găsi într-o zi pe Raven M. Wells. Și-o s-o rugăm să ne dea un autograf pe carte. Dar acest *odată* n-a mai venit niciodată.

— Încă nu-mi vine să cred. Raven M. Wells. Raven M. Fantastica Wells. Aici, la noi.

Pe Jada o cam umflă râsul, dar nu se uită la mine așa cum se uită unii adulți când spui cuvinte ca *fantastica*. Ea e destul de mișto, chiar dacă e probabil de-o seamă cu mama. Câteva dintre cozile negre și împletite care-i încadrează fața sunt vopsite albastru intens și *ador* asta. Pun pariu că și le-a făcut așa pentru că eroina din *Magia lui Odată ca niciodată*, Kat, are părul

albastru. Și Jada iubește seria asta și sunt aproape sigură că de aceea și-a numit librăria Odată ca niciodată. Are *mereu* o grămadă imensă de cărți semnate de Raven M. Wells.

— Dar știi că nu vine chiar *aici*, îmi reamintește Jada. Știi cum să ajungi la Librăria Cărțile zilei, da? Cea din mallul nou?

Mi se-ntoarce un pic stomacul pe dos.

Astă-noapte am căutat Librăria Cărțile zilei pe net. Este *gigantisimă*. Nici nu se compară cu colțul meu de la Odată ca niciodată. Iar pe *Google Maps* scria că e la treizeci de minute de mine. *Cu mașina*. Nici măcar nu-mi pot imagina câți pași înseamnă.

Jada se oprește din răsfoitul cărții ca să se uite la mine.

— Ești bine, iubita? Văd că ți s-a dus toată culoarea din obraji.

Mi-adun șervețelele umede și dezinfectantul. Le fac loc în borseta mea pentru urgențe, lângă batiste și plasturi.

— O, daa. Absolut.

Mama ar numi asta o jumătate de adevăr. Nu-i chiar o minciună, dar nu e nici chiar adevărul *adevărat*. Adevărul *adevărat* este că stomacul meu se simte de parcă o mică vrăjitoare rea s-a mutat acolo și amestecă într-o poțiune mare și ciudată, de jur împrejur, fără oprire.

Jada își pune mâna pe umărul meu și-l strânge ușor.

— Ce-ar fi viața fără un pic de aventură? spune ea, întinzându-mi cartea înapoi. Ar cam trebui s-o ștergem de aici, fetiço. Eu încerc să ajung acolo devreme. Semnează doar pentru primii o sută de oameni, știi, da? Și-o să fie plin.

Înghit un pic în sec.

— Adică, cam câți? Oameni, vreau să zic. Dacă-ar fi să aproximezi?

Jada se luminează la față și-mi zâmbește larg.

— E vorba de Raven M. Fantastica Wells. Deci așa zice că mulți.

Îmi deschide ușa. Când ies, se aude clopoțelul de deasupra ei. De ce nu putea să se țină aici sesiunea de autografe? Un loc pe care îl știi. Un loc sigur. Un loc la doar douăzeci de pași de casă.

Jada îmi surprinde iar privirea:

— Gândește-te, Zoey, în doar câteva ore o să o *cunoști*. Îmi pare rău doar că – își înclină capul puțin într-o parte, așa cum fac oamenii când vor să spună ceva despre tata. Apoi clatină din cap, iar toate codițele ei se leagănă înainte și înapoi, de parcă alungă gândul pe care voia să-l spună – nu contează de ce-mi pare mie rău. Acum, hai, du-te! Să nu întârzii.

Pe drumul înapoi spre patiseria noastră, deschid coperta cărții. Îmi plimb degetul peste scrisul lui tata.

Zo-Zo. Găsește magia. Te iubesc, tata.

Tata spunea mereu chestii de-astea. Despre furtuni și curcubeie, chiar și despre orașul Preston. Totul era *magic*. Împreună inventam povești despre magia din jurul nostru. Doar că în poveștile noastre era vorba de Prestonia, un oraș inventat, plin de căpcăuni, sirene și vrăjitori, exact ca în carte.

Clipesc repede de trei ori și mă uit pe Strada Principală. Dar arată doar ca o zi obișnuită, înăbușitoare de iulie, aici în vechiul și plictisitorul Preston. Magazinul de amanet nu are o colecție exotică de comori. Librăria Odată ca niciodată *nu* este un portal către alte lumi. Iar curcubeiele nu sunt decât niște iluzii optice ale luminii.

Nu pot să mai văd magia. Nu acum. Dar *pot* să fac unul dintre visurile lui tata să devină realitate. Chiar dacă asta înseamnă să merg aproape cincizeci de kilometri, cu mașina, la o librărie aglomerată.

Stomacul mi se strânge iar, și de data asta e atât de dureros, încât respirația mi se taie puțin, de parcă încerc să trag aer rece de iarnă în piept.

— Zo, aici erai! îmi spune mama de pe veranda patiseriei noastre, Un strop de magie.

Nu ar recunoaște niciodată, dar e îngrijorată că va pierde clienții care vin duminica după-amiaza după brioșe. Îmi dau seama de asta pentru că ridurile din jurul ochilor ei, cele care arată ca numărul unsprezece, sunt super adânci azi.

— Ești pregătită? mă întreabă zâmbitoare, de parcă n-ar avea habar că sunt complet panicată.

Îi zâmbesc înapoi, ca și cum nici n-am observat ridurile ei în formă de unsprezece. Îmi verific borseta cu provizii.

— Pregătită!

Încă o jumătate de adevăr. Sau poate asta e chiar o minciună întreagă.

— Ai verificat cuptorul? o întreb pe mama pe când închide ușa.

Mama îmi aruncă o privire în timp ce cheile îi zornăie în buzunar. Înțeleg că privirea asta înseamnă două lucruri: 1. Da, a verificat, și 2. Crede că îmi fac prea multe griji. Mă mai uit o dată pe Strada Principală. Da. Doar o stradă obișnuită. Fără niciun strop, nici măcar o fărâmă de magie.

Și dacă am învățat ceva în acești doisprezece ani ai mei este că viața *n-are* absolut nimic *magic*.

Oricât de mult mi-aș dori eu.